

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **M. S., s. r. o.,** zastoupeného advokátem JUDr. Iljou Tachecím se sídlem Mostecká 290, 501 96 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu financí** se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 9. 7. 2001, č. j. GŘC 31192/2001,

takto:

I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 9. 7. 2001, č. j. GŘC 31192/2001, a rozhodnutí Ministerstva financí - Generálního ředitelství cel ze dne 4. 11. 2000, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 4 650 Kč, a to k rukám jeho zástupce JUDr. Ilji Tachecího ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí ministra financí, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva financí – Generálního ředitelství cel (dále jen „GŘC“) ve věci poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Žalobce v podané žalobě především napadá nezákonnost postupu, kdy údajně při zjišťování, zda lze žalobci poskytnout informace o subjektech, jimž bylo vydáno povolení nezajišťovat celní dluh, či zda nikoliv z důvodu ochrany obchodního tajemství, má být vůle těchto subjektů chránit informaci o poskytnutí povolení jako obchodní tajemství zjišťována pracně a finančně nákladně formou dotazů na tyto subjekty. Žalobce dále odmítá požadavek žalovaného, tedy složení zálohy ve výši 72 320 Kč, kterou považuje její výši za nepřiměřenou skutečným nákladům na zjištění toho, u kterých ze subjektů, jimž bylo povolení nezajišťovat celní dluh vydáno, považují tuto informaci za obchodní tajemství.

První námitka žalobce je založena na úvaze, podle níž správní orgán pochybil, když nepodřadil požadované informace pod ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., neboť podle žalobce se jedná o informace, které mají přímý dopad na státní rozpočet – a to v případě neuhrazení nezajištěného celního dluhu – takže se na jejich poskytnutí výhrada ochrany obchodního tajemství nevztahuje. Dále pak žalobce tvrdí, že u těch subjektů, které neprojevily dle archivních spisů vůli, aby informace o povoleních jim poskytnutých byly považovány za předmět obchodního tajemství, nebyla splněna jedna z podmínek, kterou obchodní zákoník ve svém § 17 na obchodní tajemství klade, a sice podmínka vyjádřené vůle běžně nepřístupné informace utajovat. V případech těchto ve spise nezakotvených obchodních tajemství tak podle žalobce vůbec o obchodní tajemství nejde.

Dále žalobce napadá nepřiměřenost výše požadované zálohy. Přitom zpochybňuje, že by bylo na prozkoumání archivu se všemi povoleními potřeba 452 hodin práce úředníka ministerstva. Dle jeho názoru se jedná naopak o operaci jednoduchou, která spočívá pouze ve zjištění tohoto údaje v počítačové databázi u těch subjektů, které informaci o povolení považují za předmět obchodního tajemství, zatímco u subjektů, které tak neučinily, se má za to, že tato informace obchodním tajemstvím není, a proto vůbec nemusí být zjišťována.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 1. 2002 uvádí, že požadované informace je nutno považovat za předmět obchodního tajemství, přičemž využívá jednak analogického významu např. bankovních informací nebo informací získaných o subjektu v rámci celního řízení, jednak využívá provedený průzkum formou dopisu několika ze subjektů, jež po písemném dotazu projevily vůli, aby informace o poskytnutí povolení byla vnímána jako předmět obchodního tajemství.

Dále žalovaný napadá názor žalobce, že je nutno požadované informace podřadit pod ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Podle žalovaného je totiž třeba tento odstavec vztahovat pouze na *výdaje* ze státního rozpočtu, nikoliv však na možné *ztráty* na budoucích příjmech státního rozpočtu.

Žalobce v replice k uváděnému vyjádření vytýká žalovanému některé procesní nepřesnosti, zejména však setrvává na názoru, že u subjektů, které nemají dosud ve svém spise uvedeno, že považují povolení jim poskytnuté za předmět obchodního tajemství, není splněna subjektivní stránka obchodního tajemství, a proto je neposkytnutí informace protizákonné. Navíc zdůrazňuje, že důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí je i jeho nepřezkoumatelnost z důvodu absence odůvodnění, neboť se jedná o zamítnutí fiktivní.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Ze správního spisu především vyplývá, že žalobce podal žádost o poskytnutí informace dne 2. 10. 2000 (doručenou GŘC dne 4. 10. 2000) podle zákona č. 106/1999 Sb. a tímto podáním žádal o poskytnutí informace o tom, kterým subjektům v ČR a kdy byla vydána povolení nezajišťovat celní dluh podle § 254 odst. 4 zák. č. 13/1993 Sb., celní zákon, a také o tom, kterým subjektům a kdy byla tato povolení zrušena. Na tuto žádost zareagovalo GŘC přípisem ze dne 13. 10. 2000, č. j. 27873/00-9, v němž podmínilo poskytnutí

požadovaných informací složením zálohy ve výši 72 320 Kč žalobcem na účet GŘC. Tato částka byla vyčíslena jako tzv. osobní náklad na práci zaměstnanců GŘC při zjišťování faktu, ve kterých případech z celkem 904 vydaných povolení je informaci o vydání povolení možno poskytnout a ve kterých případech je to vyloučeno z důvodu ochrany obchodního tajemství.

Žalobce tento přípis pochopil jako nevydání rozhodnutí o poskytnutí informace jako takového, pročež přijal tzv. fikci negativního rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 4 zák. č. 106/1999 Sb., a proti tomuto rozhodnutí podal dne 13. 11. 2000 rozklad ministru financí ČR.

Na tento rozklad bylo opět reagováno přípisem GŘC ze dne 11. 12. 2000, zn. 33235/00, v němž GŘC uvádí, že podání žalobce ze dne 13. 11. 2000 nepovažuje za rozklad, neboť neakceptuje ani fikci zamítnutí poskytnutí informace, ale považuje toto podání žalobce za potvrzení zájmu o poskytnutí požadovaných informací, pročež mu poskytuje další patnáctidenní lhůtu ke složení výše uvedené zálohy.

Žalobce zareagoval dopisem ze dne 25. 4. 2001, označeným jako „doplnění“ k rozkladu, kde z pohledu procesního nabádá prvostupňový orgán, aby postupoval v souladu s § 19 odst. 2 správního řádu, posoudil jeho dopis z 13. 11. 2000 jako rozklad a postoupil jej orgánu druhostupňovému, jemuž je směřován, tedy ministru financí. Ten poté předmětný dopis jako rozklad opravdu posoudil, a jako takový jej dne 9. 7. 2001 napadeným rozhodnutím zamítl, když dospěl k závěru, že neshledal v postupu prvostupňového orgánu pochybení a vyčíslenou výši požadované zálohy považoval za přiměřenou. Přitom vycházel z ustanovení § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož povinný subjekt může podmínit vydání informací zaplacením úhrady nebo zálohy.

Shora citovanou žalobou ze dne 10. 9. 2001 je navrženo zrušení rozhodnutí o zamítnutí rozkladu a také fiktivního zamítavého rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejvyšší správní soud v souzené věci nejprve – z procesního hlediska – konstatuje, že žádostí žalobce o poskytnutí informace, doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 4. 10. 2000, začala běžet lhůta pro poskytnutí informace, zakotvená v ustanovení § 14 odst. 3 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., která je sice 15-denní, avšak v prvních 12 měsících od účinnosti citovaného zákona (poznámka soudu: tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 1. 2000) – tedy i v daném případě - byla prodloužena na dvojnásobek, tedy na 30 dnů (§ 20 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.). Protože GŘC v této lhůtě požadovanou informaci neposkytlo a ani žalobce nevyzvalo k upřesnění žádosti, případně neprodloužilo lhůtu pro poskytnutí informace, je nutno vycházet z fikce, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel (§ 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.). Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání (rozklad) do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti.

V daném případě je tedy zřejmé, že fikce zamítavého rozhodnutí správního orgánu I. stupně nastala dne 4. 11. 2000 a následujícím dnem začala běžet lhůta pro podání rozkladu. Protože žalobce podal rozklad dne 13. 11. 2000, učinil tak v zachované lhůtě a ministr financí o něm meritorně rozhodl.

Na této procesní situaci podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nic nemění ani citovaný přípis správního orgánu I. stupně ze dne 13. 10. 2000, neboť svojí formou ani obsahem nepředstavuje rozhodnutí, které zákon č. 106/1999 Sb. předpokládá. Nejedná se tedy o zamítnutí či odložení žádosti o poskytnutí informace a z tohoto přípisu nelze dovodit ani prodloužení lhůty pro poskytnutí informace.

Nejvyšší správní soud se dále zaměřil na otázku, zda správní orgán I. stupně postupoval zákonným způsobem, když podmínil poskytnutí informací požadovaných žalobcem složením výše uvedené zálohy ve smyslu ustanovení § 17 zákona č. 106/1999 Sb.

Z odstavce 3 tohoto ustanovení totiž skutečně vyplývá obecné oprávnění povinného subjektu ukládat hrazení zálohy a proti tomuto faktu nic nenamítal ani žalobce. Z hlediska systematiky ustanovení § 17 je nicméně zřejmé, že když podle odst. 1 jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s vyhledáváním informací, pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli, je nutno tuto zálohu podle odst. 3 interpretovat jako předběžné zaplacení poměrné části nebo celku úhrady nákladů, k jejichž výběru je povinný subjekt oprávněn v odstavci 1. Jinak řečeno, z hlediska systematiky a logiky ustanovení § 17 není možno dovozovat, že zatímco odst. 1 se vztahuje pouze k přímým nákladům, spojeným se získáváním požadovaných informací, odst. 3 zakládá právo povinného subjektu požadovat úhrady nebo zálohy i na další úkony povinného subjektu, směřující teprve ke zjišťování toho, zda požadované informace mohou být vůbec poskytnuty. Odst. 3 totiž představuje toliko bližší konkretizaci úpravy obsažené v odst. 1, když právo povinných subjektů žádat v souvislosti s poskytováním informací úhradu nezbytně vynaložených nákladů specifikuje možností podmínit vydání informací zaplacením této úhrady nebo zálohy, a nezakládá proto odlišnou skutkovou situaci, než kterou předpokládá odst. 1. Nejvyšší správní soud proto dospívá k právnímu názoru, že úhrada či záloha, zmiňovaná v odst. 3 citovaného ustanovení, nemůže být požadována za jiné úkony, než za jaké může být požadována úhrada podle odstavce 1.

V souzené věci však podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nelze úkony, jež měly zabrat 452 hodin práce zaměstnanců GŘC, podřadit pod žádný z úkonů, které jsou uvedeny v taxativním výčtu prvého odstavce § 17 zákona č. 106/1999 Sb. a které umožňují žádat úhradu na jejich realizaci. V případě vyhledání informace o tom, zda subjekty, jimž bylo povoleno nezajišťovat celní dluh, považují toto povolení za předmět obchodního tajemství, se totiž nesporně nejedná o pořízení kopií, opatření technických nosičů dat ani o odeslání informací žadateli (žalobci). Nejedná se ovšem ani o „náklady spojené s vyhledáním informací“, jak byly tyto úkony patrně pochopeny žalovaným. Substantivum „informace“ je zde totiž třeba chápat ve smyslu „informace požadované žadatelem“, nikoliv „jakékoliv informace související se žádostí“. Nejvyšší správní soud nemůže přijmout tento druhý - rozšiřující - výklad slova „informace“ obsaženého v § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., neboť to by vedlo k přímému a ničím nezdůvodněnému zúžení rozsahu práva na informace, které by bylo v rozporu zejména s ústavní ochranou svobodného přístupu k informacím. Tím, že je zákon o svobodném přístupu k informacím realizací čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, musí totiž jeho výklad v zájmu ústavní konformity podléhat všem zásadám, kterými se řídí obecně výklad ústavně chráněných základních práv. Je proto nutno zvolit takový výklad pojmu „informace“, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv, protože v opačném případě by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch práv a svobod a jednak do rozporu

s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení, který je obsažen v čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Je tudíž nutno i v zájmu dodržení těchto principů chápat pojem „informace“ v § 17 odst. 1 zák. č. 106/1999 Sb. tak, že úhradu lze vyžadovat pouze za vyhledání informací přímo požadovaných žadatelem. V souzené věci tak informacemi požadovanými žalobcem byly informace o tom, kterým subjektům a kdy byla vydána a zrušena povolení nezajišťovat celní dluh, nikoliv však informace, zda se v případě jednotlivých subjektů jedná o předmět obchodního tajemství či nikoliv.

Restriktivní přístup ke stanovování úhrad či záloh při poskytování informací je ostatně patrný i z důvodové zprávy k návrhu zákona o svobodném přístupu k informacím, která reflektovala i omezení daná ústavní ochranou práva na svobodný přístup k informacím, a původně nepočítala ani s úhradami za vyhledání informací, když uváděla: *„Pravidlo, podle něhož se informace zpřístupňují v zásadě bezplatně, vychází z principu, že realizace ústavně garantovaného práva na svobodný přístup k informacím nemůže být podmiňována povinným vyžadováním úhrady za poskytnutí informace, protože by docházelo k znevýhodnění těch žadatelů, kteří za poskytnutí informace nemohou zaplatit a tím i k porušení ústavní garance. Za zcela oprávněné se však považuje, aby povinný subjekt měl možnost žádat úhradu nákladů spojených s pořizováním kopií, opatřováním nosičů dat a s odesláním informace.“*

Činnost správního orgánu I. stupně v souzené věci, jež byla ohodnocena předmětnou zálohou, však nesměřovala bezprostředně k vyhledání „informací požadovaných žadatelem“, tedy k přímému uvedení subjektů, kterým byla vydána povolení nezajišťovat celní dluh a kterým subjektům bylo toto povolení zrušeno. K takovému vyhledání by dle informací obsažených přímo v přípisu GŘC ze dne 11. 12. 2000 postačovala časově nenáročná operace s počítačovou databází, kde „je seznam firem, které povolení obdržely“. Zmíněná časově mnohem náročnější činnost směřovala pouze k tomu, aby správní orgán I. stupně zjistil, zda vůbec může informace poskytnout, nebo zda jsou chráněny obchodním tajemstvím ve smyslu § 17 obchodního zákoníku.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu však nelze de facto přičítat k tíži žalobci, pokud si není správní orgán I. stupně sám jist, zda může požadované informace vydat, či nikoliv. Nelze po něm také požadovat, aby hradil náklady vzniklé v důsledku nezařazení informace o tom, která povolení lze zveřejnit a která nikoliv, do počítačové databáze, tím spíše, když nepanuje jednoznačná shoda, do jaké míry lze pod pojem „úhrada nákladů“ podřadit i úhradu nákladů mzdových a zvláště pokud v tomto případě tato úhrada dosahuje řádu desetitisíců korun. Namísto konstrukce předpokládané zákonem o svobodném přístupu k informacím, podle níž protiváhou úhrady za poskytnuté informace (popřípadě zálohy na tuto úhradu) jsou přímo požadované informace, staví tedy žalovaný konstrukci novou, zákonem nepředpokládanou, podle níž by protiváhou této úhrady či zálohy bylo pouze zjištění, zda informace bude poskytnuta či nikoliv. S ohledem na výši zálohy požadované v tomto případě tak vyvstává zjevný nepoměr, podle nějž by žalobce v případě složení zálohy v řádu desítek tisíc korun zřejmě obdržel nikoliv samu požadovanou informaci, ale teprve jen sdělení, že mu informace může být poskytnuta, popřípadě, že mu poskytnuta vůbec být nemůže, nebo jen v omezeném množství případů. Navíc má tato záloha svou výší vůči žalobci nesporný odrazující efekt, přestože jeho žádost nesměřovala ani k nijak rozsáhlé informaci, ani neměla povahu obstrukční.

Tímto nepoměrem, v němž lze ze strany žalovaného spatřovat zneužití zákonných omezení daných ústavně chráněným právům ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv

a svobod; dále vytvořením nové, zákonem nepředpokládané konstrukce smyslu § 17 zák. č. 106/1999 Sb.; a konečně takovým výkladem § 17 odst. 1 zák. č. 106/1999 Sb., který zužuje ve svém výsledku faktický rozsah práva na svobodný přístup k informacím, žalovaný porušil zákon, neboť stanovil platbu zálohy, pro kterou neměl oporu v zákoně a tímto jednáním ultra vires překročil své pravomoci ve smyslu zákazu daného státní moci v čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR. Proto nezbývá, než posoudit podmínění poskytnutí požadovaných informací žalobci složením zálohy jako nezákonné.

Vzhledem k tomu, že nezaplacení požadované zálohy bylo s ohledem na shora uvedené s největší pravděpodobností jediným důvodem neposkytnutí požadovaných informací správním orgánem I. stupně, nezbývá, než toto fiktivní zamítavé rozhodnutí, jehož procesní povaha je rozebrána výše, zrušit, stejně jako zamítnutí rozkladu proti tomuto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního).

Nad rámec ratio decidendi tohoto rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud za vhodné se – alespoň jako obiter dictum – pro úplnost vypořádat i s otázkou, zda mohl žalovaný v daném případě vůbec využít výjimku z povinnosti poskytnout informace, obsaženou v ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož „pokud je požadovaná informace označena za obchodní tajemství, povinný subjekt ji neposkytne.“

I v této otázce dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tomu tak nebylo. Toto ustanovení zákona 106/1999 Sb. je totiž nutno vykládat jako odraz obecného vyvažování právem chráněných zájmů, kdy na jedné straně pomyslných vah stojí zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy a na straně druhé zájem soukromoprávních subjektů na uchování jejich obchodního tajemství. Je přitom třeba posoudit, který z těchto oprávněných zájmů v konkrétním případě převažuje. Zákonodárce poskytuje obecné vodítko, když v § 9 odst. 1 stanoví, že obecně převažuje zájem na ochraně obchodního tajemství, ovšem zároveň podle odst. 2 stejného ustanovení zájem na kontrole veřejné správy opětovně převáží, pokud se jedná o používání prostředků z veřejných rozpočtů.

Posuzovaný případ ovšem nespadá jednoznačně do rámce žádného z těchto dvou odstavců, neboť povolení nezajišťovat celní dluh sice nelze považovat přímo za „používání prostředků státního rozpočtu“, tak jak je tento termín vysvětlován např. zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech; na druhé straně ovšem zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy například proti možné diskriminaci, protekci, či dokonce korupci, vystupuje obecně ve věcech poskytování finančních výhod ze strany státních orgánů v intenzitě obdobné té, která byla důvodem zakotvení výjimky obsažené v § 9 odst. 2. Zájem na ochraně obchodního tajemství zde naopak dosahuje malé intenzity, přičemž dokonce není jisto, zda požadované informace veškeré objektivní a subjektivní náležitosti obchodního tajemství ve smyslu § 17 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku vůbec splňují, a nejistým je i nebezpečí jakékoliv újmy ze zveřejnění požadovaných informací zveřejňovaným subjektům hrozící. Podobný postoj k tomuto vyvažování, zaujímá i dosavadní judikatura správní, která se snaží vykládat pojem obchodního tajemství nikoliv jako nespojitou skutečnost umožňující pouze rozlišení mezi existencí či neexistencí, ale jako skutečnost, jež musí být vykládána v souvislosti s důvody, pro něž je její existence zkoumána (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze z 31. 8. 2000, č. j. 33 Ca 80/2000-31 in fine, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 25. 5. 2001, č. j. 31 Ca 189/2000-27). Žalovaný se ovšem v napadaných rozhodnutích nezabýval nejen těmito souvisejícími důvody, ale nezkoumal ani to, zda jsou splněny všechny objektivní a subjektivní nároky na posouzení požadovaných informací

jako obchodního tajemství, s jedinou výjimkou, a tou bylo právě zjišťování vůle subjektů, jimž bylo povolení nezajišťovat celní dluh vydáno, po utajení této skutečnosti. Vzhledem k tomu, že všechny ostatní náležitosti obchodního tajemství požadované § 17 obchodního zákoníku považoval patrně žalovaný za dané, aniž by v napadených rozhodnutích tento fakt jakkoliv podpořil či vysvětlil, je jeho rozhodování v této otázce nepřezkoumatelné, což by samo o sobě stačilo k jeho zrušení.

Ze všech uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zrušil shora označené rozhodnutí ministra financí o zamítnutí rozkladu, stejně jako jemu předcházející fiktivní zamítavé rozhodnutí Ministerstva financí - Generálního ředitelství cel, které je z hlediska hmotněprávního stiženo stejnými vadami jako rozhodnutí druhostupňové (§ 78 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Shora uvedeným právním názorem jsou oba uvedené správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). To především znamená, že nadále nemohou podmiňovat poskytnutí požadovaných informací složením zálohy na zjištění, zda je možno tyto informace poskytnout.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když soud postupoval podle ustanovení § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb. a podle advokátního tarifu (§ 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a zjistil následující náklady řízení: 1 000 Kč na soudním poplatku, 3 500 Kč sazba odměny právního zástupce a 2 x 75 Kč paušální náhrada. K uhrazení celkové částky 4 650 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Ilji Tachecího byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. 10. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu